LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3

Returnat, vă rog

LinguAula

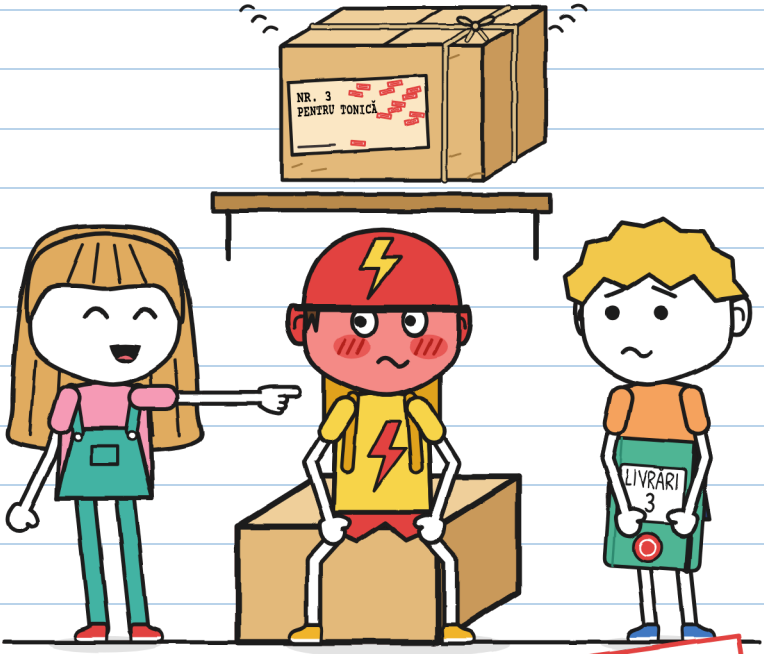

(caietul lui Guni)

MĂRIME S
Nivel începător · 7+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 3
Returnat, vă rog

Text și ilustrații: LinguAula

MĂRIME S · Nivel începător · 7+

Versiunea în limba română: LinguAula

Prima ediție: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

A treia carte din serie. Cele dinainte: „Pachetul ăsta mușcă” și „A nu se deschide înainte de tunet”.

LinguAula

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun curier n-a fost rănit scriind cartea asta. Roșu, da. —J.

Și îl citesc eu prima. —J.

Dacă îl găsești, returnează-l. Te rog.

DOAR ÎN POVESTE

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste. Un pachet adevărat nu se întoarce zburând. Pe o bicicletă adevărată, urmează pagina 76. —J.

CINE E CINE

Guni. Curier de sâmbătă. Desenează lucruri pe care nu i le-a cerut nimeni. Caietul ăsta e al lui.

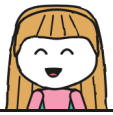

Julita. Scrie cu verde și semnează J. Știe mereu cum să ajute. Asta e problema.

Toni. Livrează pentru FULGER, pe bicicletă. În zece minute sau gratis. Se face roșu pe bucăți.

Mara. Proprietara magazinului Livrări Imposibile. Poartă pălărie de vrăjitoare. Știe mai multe decât spune.

Zoe. De la FULGER. Cea mai rapidă. Dă porecle.

Bruno. De la FULGER. A rămas o dată în pană. Acum doi ani.

Pachetul nr. 3. Sună când e mișcat. Pe etichetă scrie doar un nume.

R. Trimite pachetele pe care nimeni nu reușește să le livreze. Nimeni nu-i rostește numele.

CAIET DE LIVRĂRI 3
de Guni

SECRET.

„Secret" înseamnă: îl citesc eu prima. Și nu spun nimănui. —J.

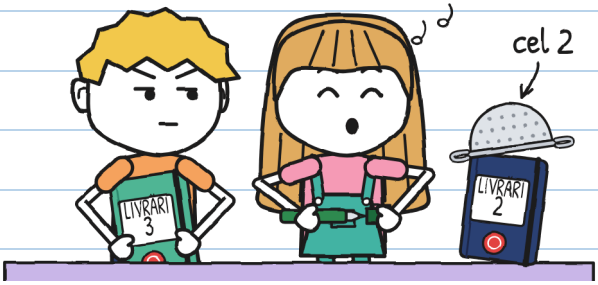

Caietul 2 s-a terminat. Ăsta e verde, cu ștampila magazinului. Voiam să-l folosesc eu primul. L-a folosit Julita.

L-am folosit ca să te ajut. Cu plăcere. —J.

Nu i-am cerut ajutorul. Cu Julita, nu contează.

CAPITOLUL 1

Tilin

Mara ține în magazin pachetele pe care nimeni nu le-a putut livra. Pe un raft. Erau douăzeci. Eu și Julita am livrat două: un ou de dragon și niște semințe care alergau. Au mai rămas optsprezece.

În noaptea furtunii ne pregăteam să plecăm acasă. Un pachet a sunat.
Tilin.

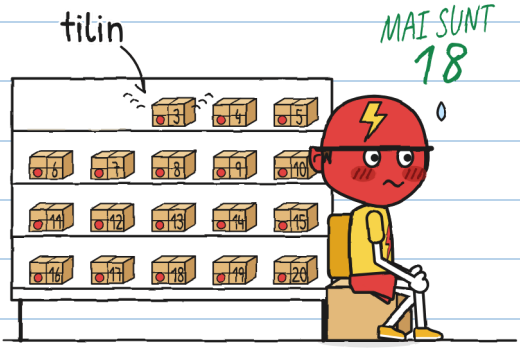

Era nr. 3. Toni livrează pentru FULGER în zece minute sau gratis. S-a făcut de culoarea căștii lui.

Fără semnătură, pachetele returnate se întorc zburând pe raft în zori. Contează doar semnătura celui care primește pachetul. Pe etichetă. Cu cerneală care nu se șterge. R. e expeditorul: cel care le trimite.

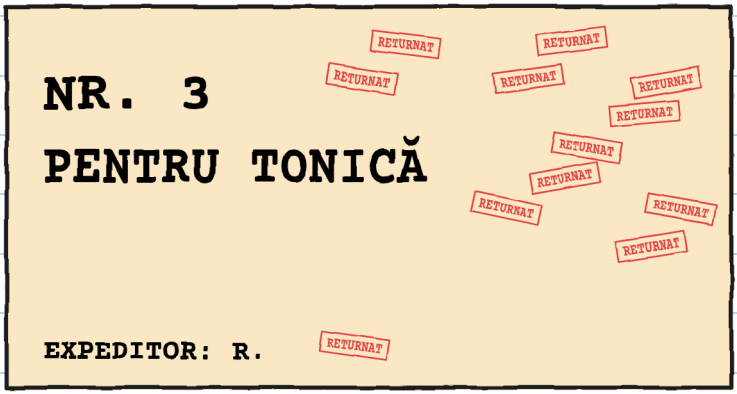

Julita a început să citească eticheta:
— Pentru To...
A închis gura. Nu tace niciodată în mijlocul unui cuvânt. M-am uitat la Toni. Se făcea roșu.

Am citit jumătate de cuvânt. Cealaltă jumătate am înghițit-o. —J.

Unii oameni se fac roșii brusc. Toni, nu. Se face roșu pe bucăți. Am notat.

ROȘOMETRUL LUI TONI

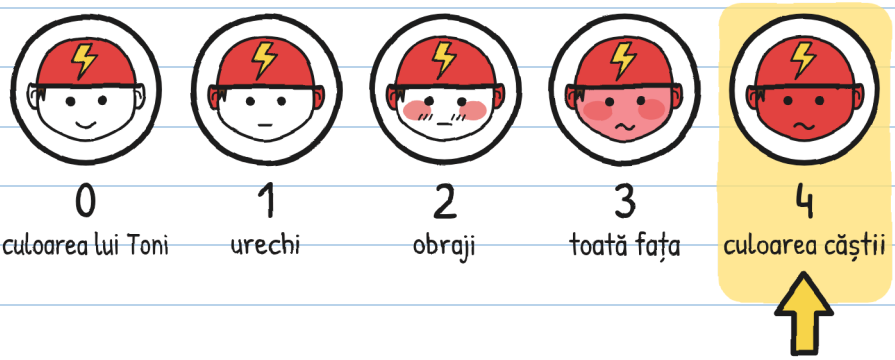

— Pachetul ăla poate aștepta, a spus Toni, repede.
— Așteaptă de ani. Încă o zi. Sau zece. FULGER nu se grăbește.
Era prima dată când cineva de la FULGER spunea asta.

În noaptea aceea: 4. Voiam să-l notez cu roșu. Am doar verde. —J.

— În noaptea asta nu se deschide nimic, a spus Mara. — Iar raftul nu se atinge fără permisiune. Nimeni nu l-a atins. S-a auzit din nou tilin.
Tilin.
— A fost ușa! a spus Julita.

Când nu înțeleg ceva, fac o listă.

SUSPECȚII TILINULUI

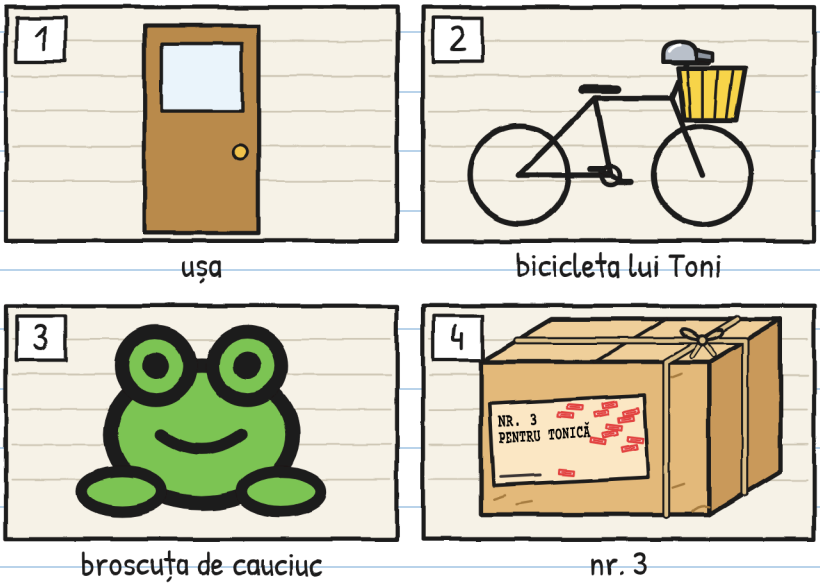

ușa

bicicleta lui Toni

broscuța de cauciuc

nr. 3

Broscuța e nevinovată. O cunosc. —J.

Am ieșit pe trotuar să încerc sunetele. Nu mai ploua.
Am deschis și am închis ușa: scrâââț. Am sunat la soneria bicicletei: TRIIING! Am strâns broscuța: chiț.

Julita făcea semn cu degetul că nu. Niciunul nu suna așa.
Am intrat. Toni s-a mișcat, așezat în lada lui.
Tilin.

M-am aplecat. Lada lui Toni atingea piciorul raftului.

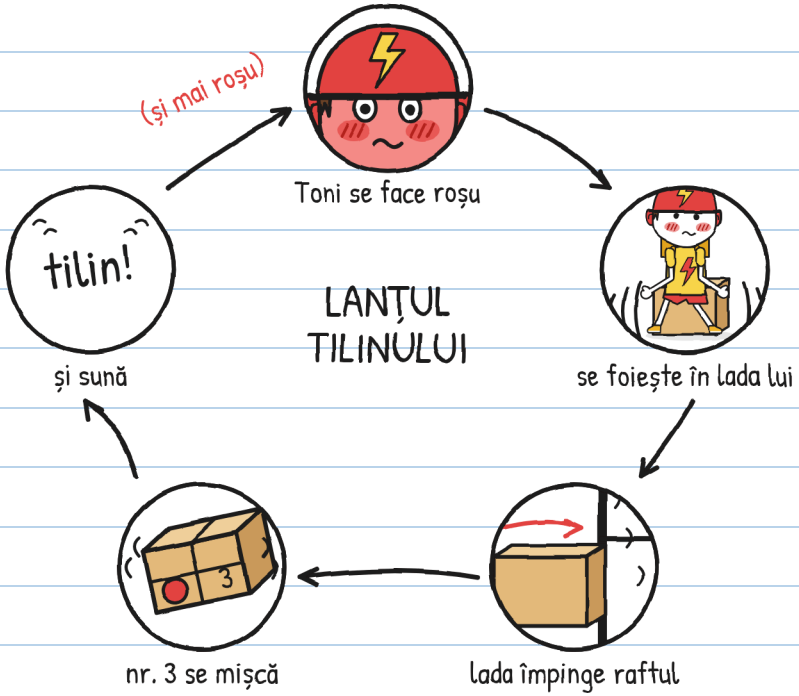

Nu era magie. Era Toni.
Ceva sună înăuntrul nr. 3 când miști pachetul.

Ca mine. –J.

Toni a hotărât să stea nemișcat. I-a ținut atât:

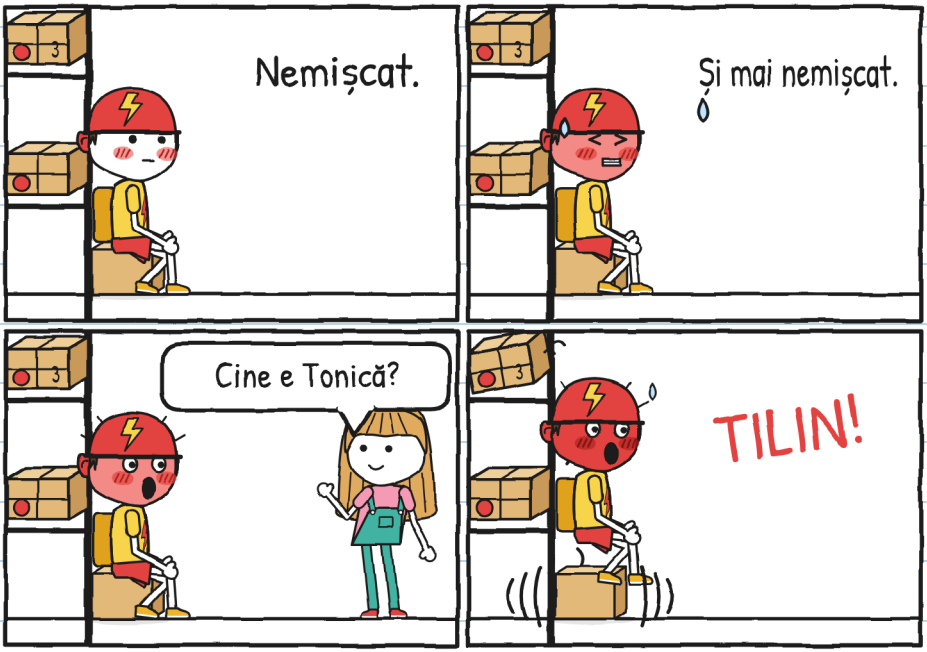

Era doar o întrebare. Întrebările nu împing rafturi. —J.

Asta, da.

— Eram eu, a spus Toni, uitându-se la adidașii lui.
— Când eram mic.
A spus-o foarte încet. Broscuța l-a auzit mai bine decât mine.

Julita a deschis gura. Avea multe întrebări. Toni se uita în continuare la adidașii lui. Julita s-a uitat la el și a închis gura.

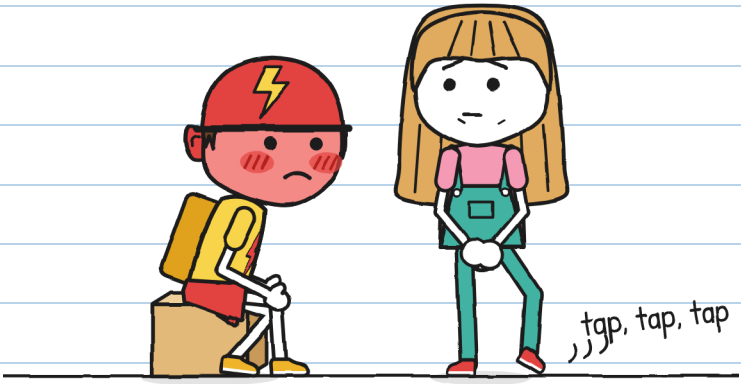

— Nu mai întreb, a spus Julita.
Îi era greu. Își mișca piciorul.

Întrebări pe care nu le-am pus: nouă. Le-am notat. —J.

— De ce nu i l-ai dus niciodată? am întrebat-o pe Mara.
— L-am dus de douăsprezece ori. Uită-te la etichetă: fără stradă, fără număr, fără nume de familie. Am încercat cu toți Tonicii pe care i-am găsit.

TONICII MAREI

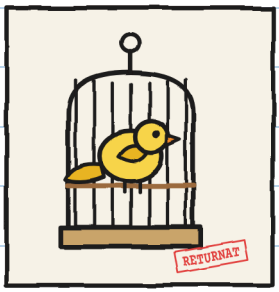

1. Un canar.
(A călcat pe etichetă. Nu contează.)

2. Domnul Antonio, 71 de ani.
(„Mi-ar plăcea.")

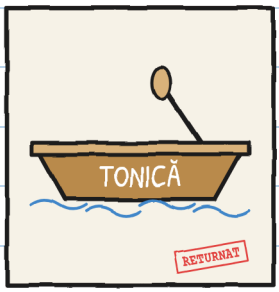

3. O barcă de pe canal.
(N-are mâini.)

— Dar Toni? a întrebat Julita.
— Ultima dată nu-l cunoșteam încă pe Toni, a spus Mara, uitându-se la el. — Nimeni nu mi-a spus numele lui de când era mic.

Mara a scos de sub tejghea o pânză mov. A acoperit nr. 3. Ca pe o colivie de papagal la ora de culcare. A îndepărtat lada lui Toni de raft cu două palme.
— Așa. Acum te poți mișca.

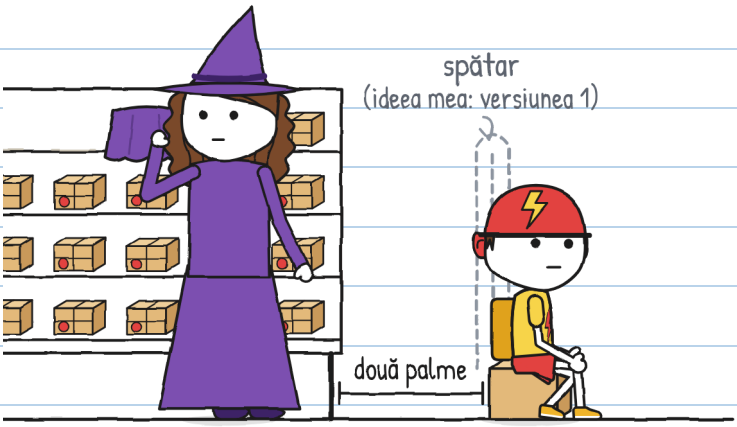

Toni putea pleca cu bicicleta. O avea la ușă. În zece minute putea traversa cartierul.
S-a așezat din nou.
Nu știu de ce. Notez oricum. Lada lui nu are spătar ca să te sprijini de el. I-am desenat unul.

Nimeni nu ți-a cerut un spătar. —J.

La închidere, Toni era ultimul. Își încheia casca.
— Mara. Mâine vin să vorbim despre pachet.
În privat.
— Ăștia doi sunt ai magazinului.
Toni ne-a privit.
— Ăștia, fie. Dar nimeni de la FULGER.

Pachetul era pentru Toni. Mai rămânea de aflat dacă îl voia.

Eu știu deja cum să-l ajut. —J.

Asta mă îngrijorează.

CAPITOLUL 2

N-am zis că da

Duminica magazinul e închis. Mara a lăsat jaluzeaua pe jumătate ridicată. A atârnat un afiș: ÎNCHIS (în afară de tine).

Toni a venit la unsprezece. Înainte să intre, s-a uitat în ambele părți ale străzii. Ca atunci când vrei să traversezi. Nu venea nimeni de la FULGER.

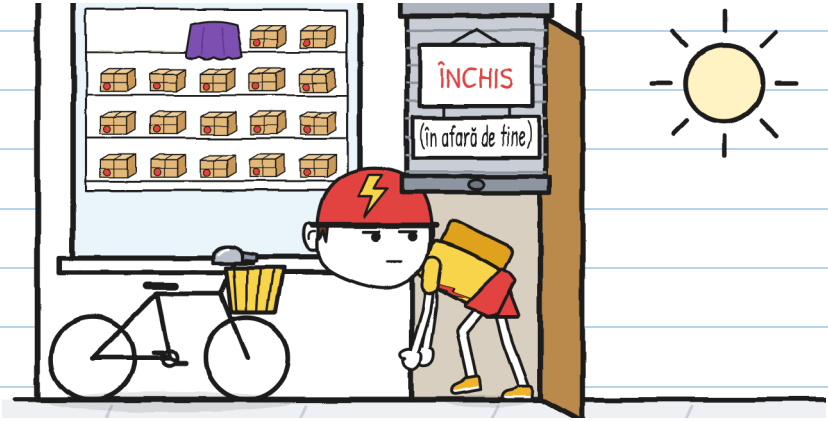

Noi am ajuns la zece și jumătate. Pentru orice eventualitate. —J.

Mara a pus nr. 3 pe tejghea. I-a luat pânza. A vorbit ca cineva care citește un afiș:

— Pachetul numărul trei. Pentru Tonică. Tu ești?

— Eram.

— Îmi ajunge. Îl vrei?

Toni s-a uitat la cutie. Cutia n-a zis nimic.

— N-am zis că da.

— Nici n-ai zis că nu.

— Am zis: „N-am zis că da".

Trei fraze ca să nu semneze. Le-am numărat. —J.

Toni a luat cutia ca pe o oală fierbinte. A cântărit-o. A răsucit-o. A pus-o lângă ureche. A mișcat-o puțin.
Tilin.
A lăsat-o repede.

— Și dacă ia pachetul? a spus Julita. — O noapte la Toni acasă și e deja livrat. E logic.
— Ștampila de întoarcere nu merge după logică, a spus Mara. — Merge după cerneală.

CONTEAZĂ CA LIVRARE?		
	S-o privești	NU
	S-o apuci	NU
	S-o duci acasă	NU
	Să semnezi eticheta cu cerneală care nu se șterge	DA

Ștampila și cu mine nu gândim la fel. —J.

— Julita, Guni: livrarea asta e a voastră, a spus Mara. — Ca aceea cu tunetul. Trei condiții.

Le-a numărat pe degete:

1. Nu deschideți cutia. Eticheta rămâne lipită.
2. Nr. 3 iese din magazin doar dacă Toni cere asta.
3. Semnează cel care îl primește, dacă vrea. Fără semnătură, pachetul se întoarce în zori. Nu se întâmplă nimic.

— Și dacă nu vrea niciodată? a întrebat Julita.

— Atunci niciodată.

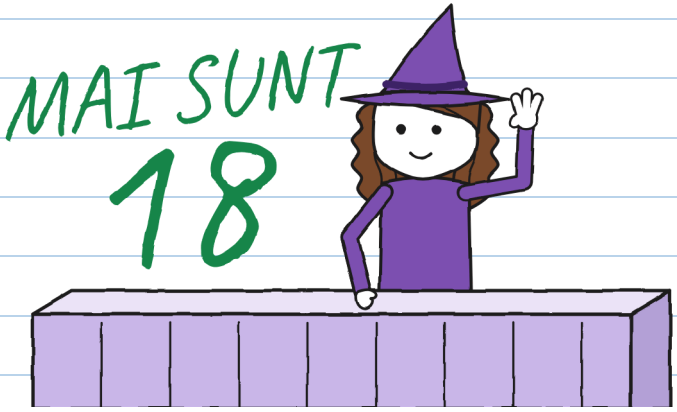

„Niciodată" nu e o dată de livrare. —J.

Toni a tăcut mult timp. Julita a măsurat timpul: patru minute. Pentru FULGER, aproape jumătate de livrare.

— O iau cu mine, a spus Toni. — Închisă. Ca să mă gândesc. Deocamdată.
— Tu ceri asta? a întrebat Mara.
— Eu cer.

Am notat cum a plecat nr. 3. Așa nimeni nu putea nega:

FIȘĂ DE IEȘIRE

- [x] Cutie: închisă
- [x] Etichetă: lipită
- [x] Cere: Toni
- [ ] Semnătură: încă nu

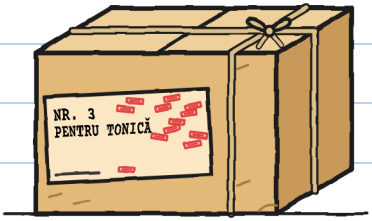

Afară, Toni a pus nr. 3 în coșul bicicletei. L-a lăsat. A sunat: tilin.

S-a uitat la ghidon și la soneria FULGER. Părea că-și amintește ceva.
— Ce e? a întrebat Julita.
— Nimic.
Toni a plecat pe jos, ducând bicicleta de mână. Nu merge niciodată pe jos.

„Nimic” era „ceva”. Trebuie să-l ajutăm. —J.

De la ușă am văzut două biciclete FULGER oprite la colț.

— Toni! Ce porți în coș? a strigat o fată.

Împletitura ei ajungea până la talie.

— O livrare.

— Pentru cine?

— Pentru un client.

N-a mințit. Înainte să răspundă, a întors cutia. Eticheta era spre el. FULGER n-o vedea.

Acum înțeleg cu „nimeni de la FULGER”. —J.

În noaptea aceea am lăsat ridicată jaluzeaua camerei mele. Locuiesc vizavi de magazin. Voiam să văd dacă se întoarce nr. 3.

— Guni? a spus mama din hol. — Ce faci treaz?
— Păzesc un pachet.
— Bine. Dar păzește-l în pijama.

Voiam și eu să păzesc. De la fereastra mea văd o curte. —J.

În zori s-a auzit nr. 3.

Tilin, tilin, tilin.

Apoi a apărut deasupra acoperișurilor. Fără grabă. Suna ca căruciorul cu înghețată. S-a aprins lumina la trei ferestre. A lătrat un câine. Nr. 3 a intrat pe ferestruica de deasupra ușii. Mara o lasă deschisă pentru asta.

După școală am mers la magazin. Nr. 3 era pe raftul lui. Mai avea o ștampilă: treisprezece.

ÎNTOARCERILE NR. 3

NR. 13 luni, în zori sunând

am auzit: mama, jumătate de cartier, câinele de la 4 și eu

— Nu e o pedeapsă, a spus Mara. — E regula. Nimeni n-a semnat: se întoarce.

Treisprezece ștampile. Încă puține și nu se mai vede cutia. —J.

Toni a venit la cinci și douăzeci, după ce a livrat. N-a întrebat de nr. 3. În dimineața aceea îl auzise trecând pe deasupra casei lui.

N-am văzut. Mi-a povestit Toni:

CE MI-A POVESTIT TONI

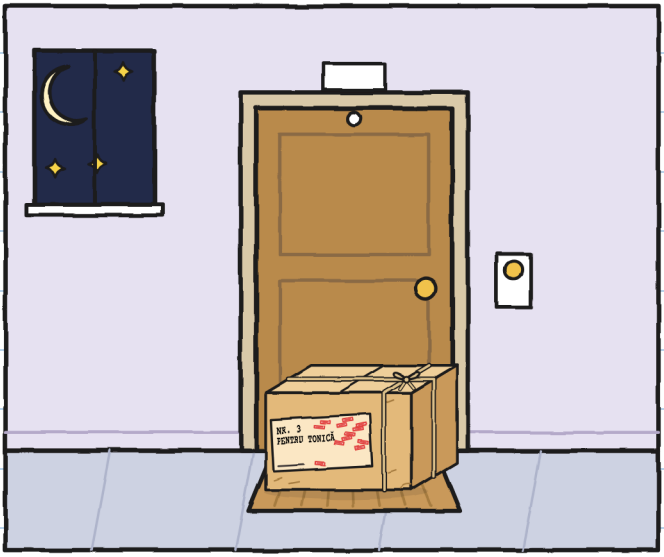

— Am lăsat cutia toată noaptea pe prețul de la ușă.
— De ce n-ai băgat-o? a întrebat Julita.
— Acasă mulți îmi spun deja Tonică.

— O semnătură rezolvă totul, a spus Julita după ce a plecat Toni. — Una. Durează două secunde. Am măsurat timpul cu a mea.

Am deschis caietul. „Verdele nu-mi acoperă fraza", m-am gândit. Am scris cu pixul, apăsând:

L-am citit. Nu sunt de acord. Deocamdată. —J.

Am altă idee. Nu te uita așa la mine. —J.

CAPITOLUL 3

Autografe

Marți am ieșit de la școală. Am văzut o masă pe trotuarul magazinului. Avea o față de masă galbenă până la pământ. Avea un afiș cu scrisul Julitei. Și ceva acoperit la mijloc.

— E un pupitru, un suport ca să semnezi comod, a spus Julita. — Colecționez autografe: semnături de amintire.

— De când?

— De ieri.

Pe pupitru era o foaie cu linii. Jos avea o ferestruică tăiată cu foarfeca. Fața de masă avea alta la fel, chiar dedesubt.
Am ridicat un colț al feței de masă. Pupitrul era nr. 3 culcat. Ferestruicile lăsau să i se vadă eticheta, cu fața în sus.

CUM FUNCȚIONEAZĂ

1. Foaia, cu ferestruica ei.

2. Fața de masă, cu gaura ei.

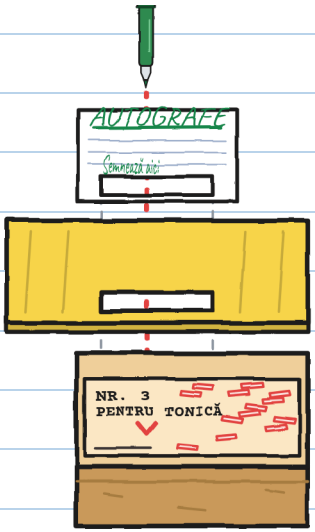

3. Eticheta nr. 3, pe partea rămasă albă.

4. Cine semnează în ferestruică... semnează eticheta.

— Cu carioca mea, a spus Julita, fericită, încet. — Cerneala nu se șterge. Mâine nr. 3 nu se întoarce. Toni află când îl vede. Surpriză!

— Toni n-a cerut să scoatem nr. 3 din magazin, am spus. — Condiția a doua.
— O să-i mulțumească.
— Și Mara?
— Era la telefon. I-am spus: „Masă de autografe”. Și e.
— Și pupitrul?
— La asta nu m-a întrebat.

I-am amintit de Flora și de a opta sămânță. Julita n-o lăsase pe Flora să semneze înainte de vreme.
— Nu e același lucru. Livrarea aceea nu era gata. Asta e mai rapidă.
— Fă-o tu. Eu nu.

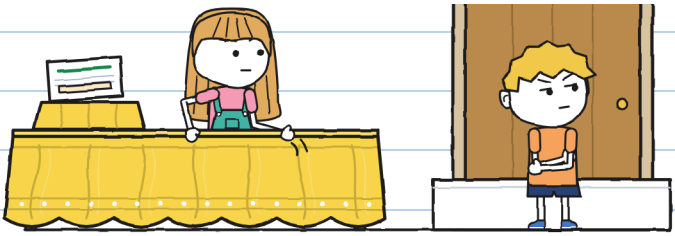

S-a așezat pe treaptă. Foarte serios. N-a ajutat deloc. —J.

FULGER trece pe strada noastră la cinci și zece. Sunt trei, în șir.

FIȘELE FULGER

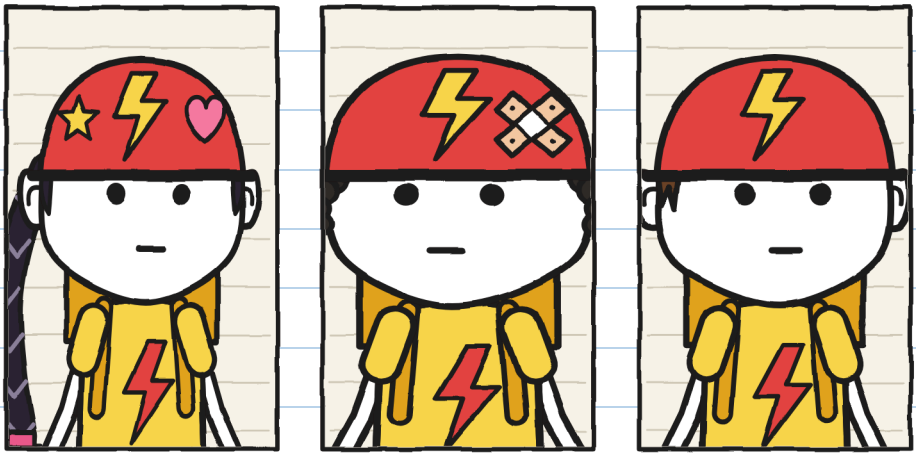

ZOE, „Rachetă”:
cea mai rapidă.
Dă porecle.

BRUNO, „Pană”:
a rămas o dată în pană.
Acum doi ani.

TONI:
fără poreclă.
Încă.

— Autografe? De-ale noastre? a spus Zoe. A frânat și a coborât de pe bicicletă.

Nimeni nu le-a cerut vreodată un autograf. De-aia merge. —J.

Zoe a semnat prima, cu o stea în o. Bruno a scris „Bruno”. Zoe a tăiat numele și a scris „Pană”.
— La FULGER poreclele nu se șterg, mi-a spus Bruno, fără să se supere. — Am rămas o dată în pană.

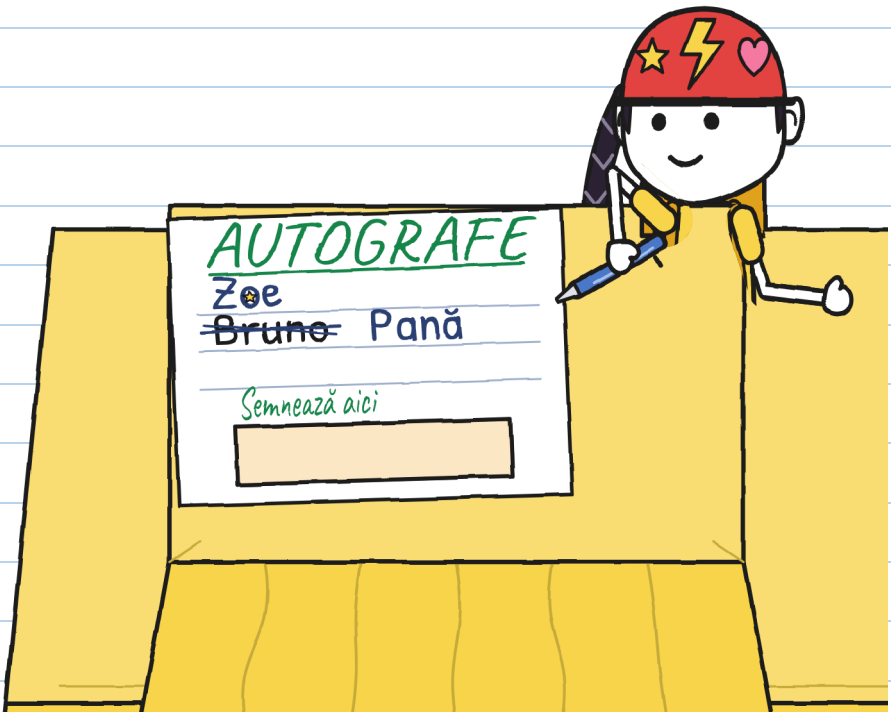

Toni era tot pe bicicletă. Se uita la masă ca la nr. 3 duminică.

— Te-a ajuns rândul, Toni, a spus Julita. — Aici jos, în spațiul marcat. Cel mai bun loc.
I-a dat carioca ei verde.
Lui Toni i se cerea primul autograf. A coborât de pe bicicletă și s-a îndreptat de spate.

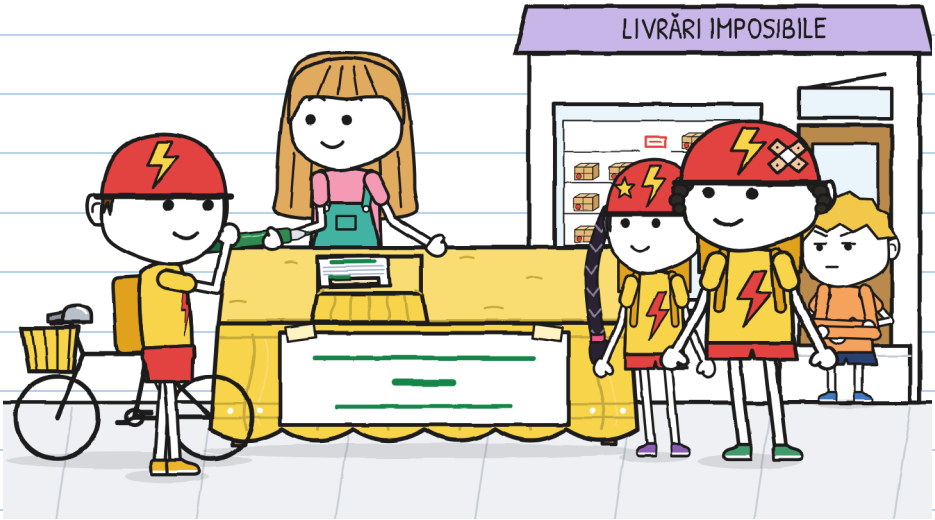

De pe treaptă vedeam totul. „Nu e treaba mea”, mă gândeam. Și tăceam.

M-am ridicat.

— Toni, așt...

Am ajuns târziu. Toni a tras pupitrul spre el dintr-o smucitură. Era gata să semneze. Sub fața de masă a sunat ceva:

Toni a ridicat fața de masă.

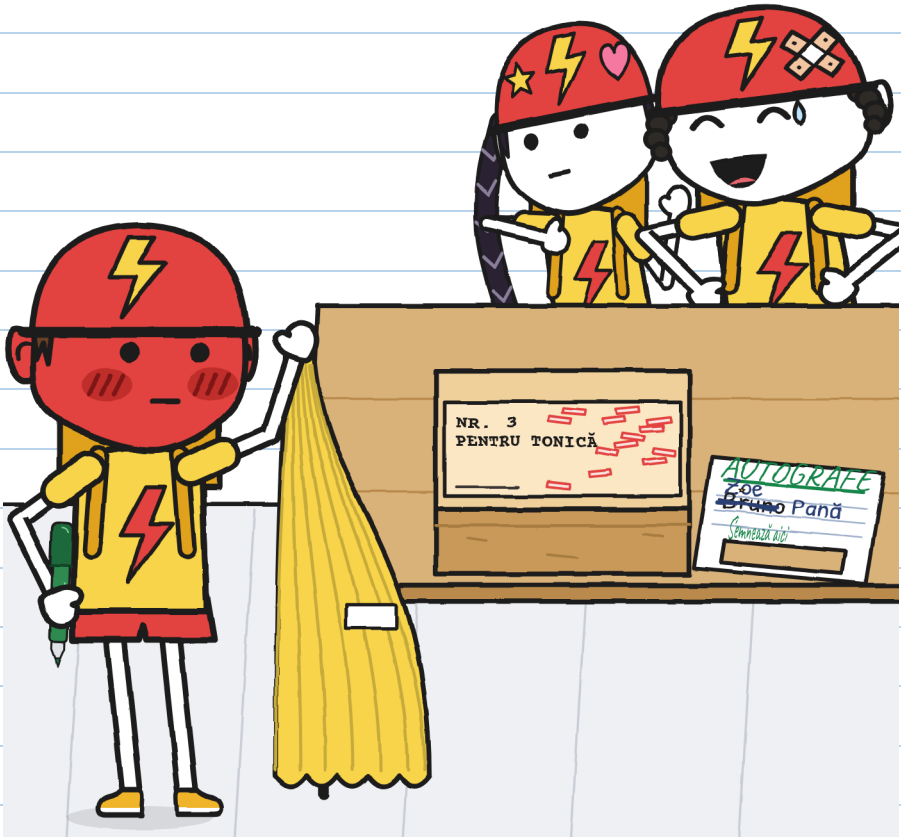

— „Pen-tru To-ni-că”, a citit Zoe, rar și mulțumită.
— Tonică? a spus Bruno. A râs.
Zoe n-a râs. Zoe se gândea.

Toni n-a strigat. A pus încet capacul la carioca. A lăsat-o pe foaie. Nesemnată.

— FULGER nu semnează capcane.

A plecat pe jos, ținând bicicleta de ghidon. Nimeni nu s-a luat după el.

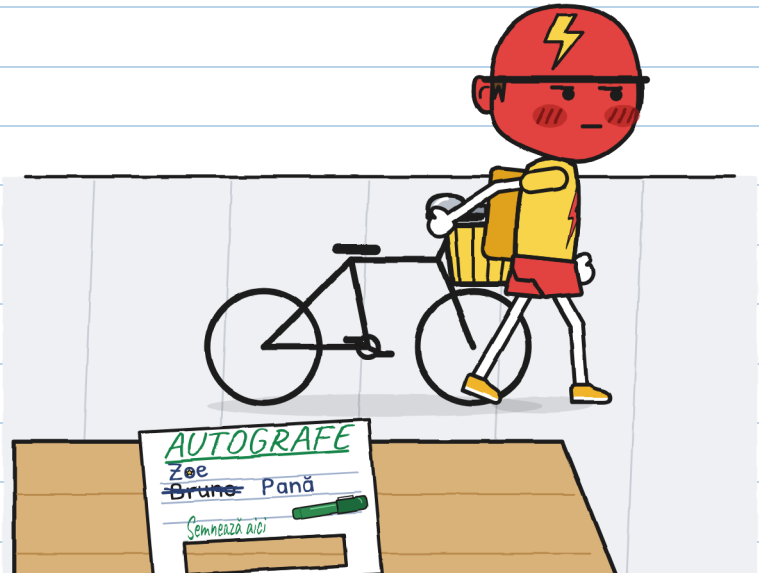

Avea culoarea căștii. Nu era roșu de rușine. Era roșu de supărare.

Roșometrul nu are număr pentru ăsta. —J.

Mara a ieșit cu pânza mov. N-a întrebat cine a scos pachetul. S-a uitat la golul de pe raft, la masă și la Julita.
A acoperit nr. 3 și l-a luat în brațe.
— Pachetul ăsta nu e livrat, le-a spus lui Zoe și lui Bruno. — Ce scrie pe etichetă e treaba lui Toni.

Au plecat fără să sune din sonerie.

Am ajutat-o pe Julita să strângă fața de masă, afișul și foaia. Două semnături și o gaură. N-am zis „ți-am zis eu”. Nici „nu-i nimic”. Era ceva.

— Tu n-ai făcut nimic, a spus Julita.

— Am avertizat târziu. Puteam să avertizez mai devreme. Sau s-o sun pe Mara.

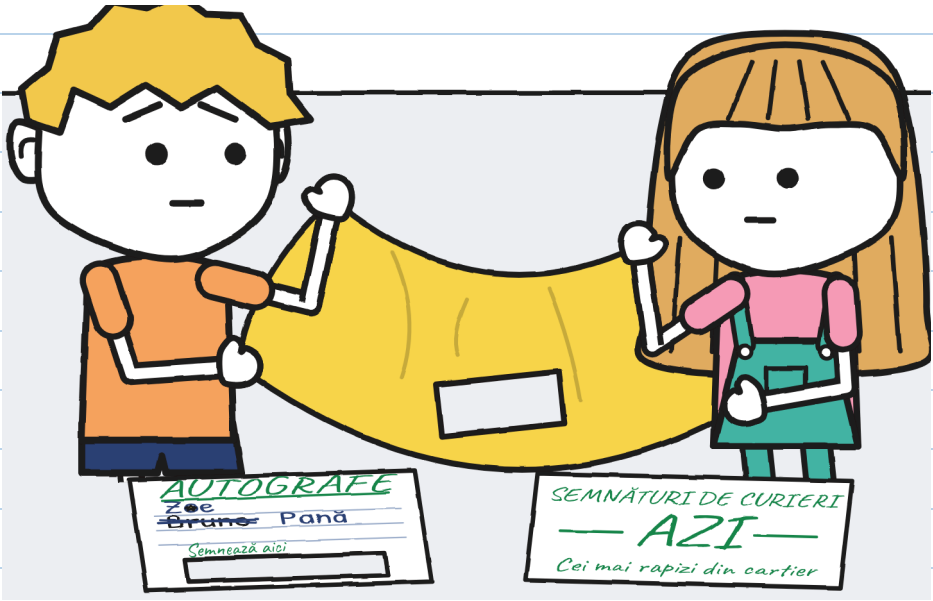

Julita a intrat și i-a povestit totul Marei, fără ajutor. Ferestruica, fața de masă, raftul, telefonul.

— Lui Toni i-o povestești tu, a spus Mara.

Miercuri Toni a trecut la cinci și zece. N-a frânat. S-a întors la cinci și douăzeci. A trecut a treia oară. Julita stătea în mijlocul trotuarului, cu o hârtie.

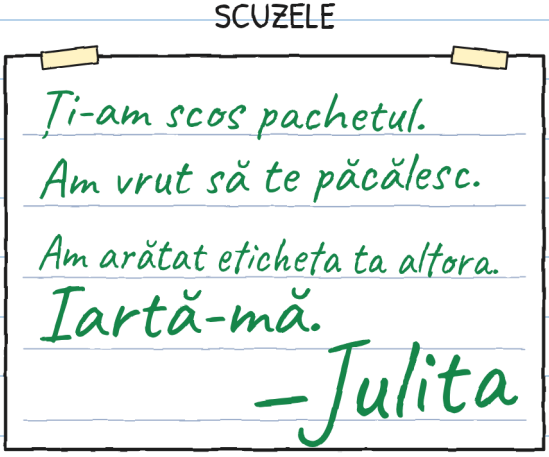

Toni a citit hârtia de pe bicicletă.
— Bine. L-am citit.
— Mă ierți?
— Am spus că l-am citit.
În după-amiaza aceea Toni n-a venit la magazin. Lada lui a rămas goală.

Am semnat cu numele întreg. Era minimul. –J.

CAPITOLUL 4

O bicicletă mică

Joi Toni a intrat în magazin. N-a privit în părțile străzii. Avea o bicicletă sub braț.

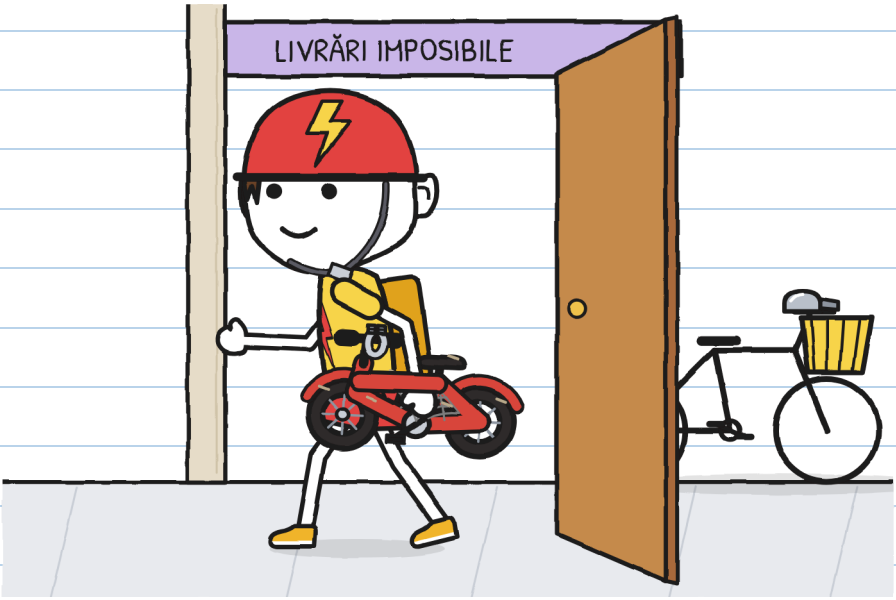

Nu era bicicleta lui. Sau da: cea de când era mic.

— De duminică mă gândesc la tilin, a spus Toni.

— Cred că îmi amintesc sunetul. Vreau să văd dacă nimeresc.

— Vreau să deschid nr. 3. Nu aici: se vede din stradă.

Mara ne-a dus în camera din spate, încăperea de după magazin.

— A deschide nu înseamnă a semna, a spus ea. — Fără semnătură, se întoarce în zori.

— Rămân? a întrebat Julita. A întrebat.

Toni a ezitat.

— Fără să atingi.

— Nu ating cutia. Și nu vorbesc despre subiect.

Toni a desfăcut sfoara. Înăuntru era hârtie de ziar veche. Se rupea singură. Și printre hârtii...

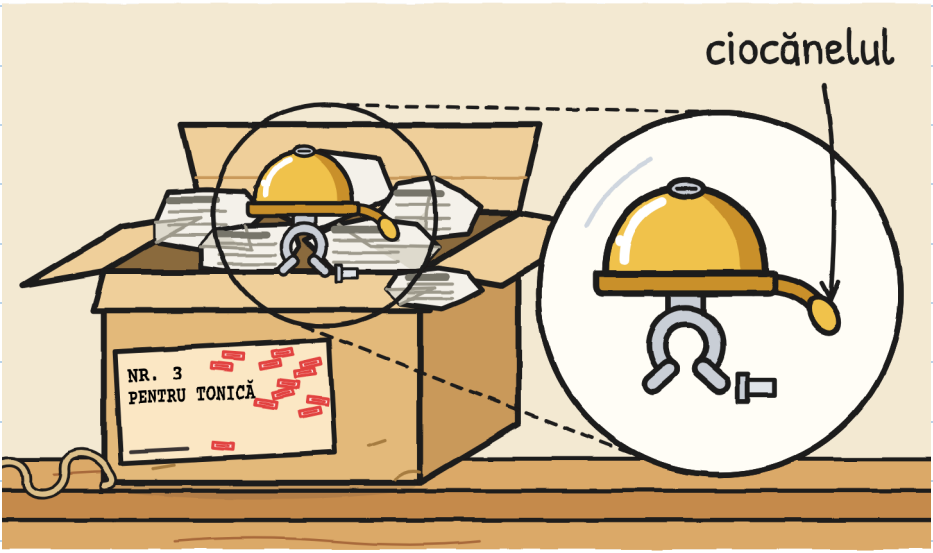

Un clopoțel de bicicletă, mic și auriu. Un arc face să salte ciocănelul. Dacă îl miști, sună.

Nr. 1 mușca. Nr. 2 alerga. Nr. 3 doar sună.

Nici dragon, nici labe. Un clopoțel.
Îmi place. –J.

Dedesubt era un bilet împăturit în patru.

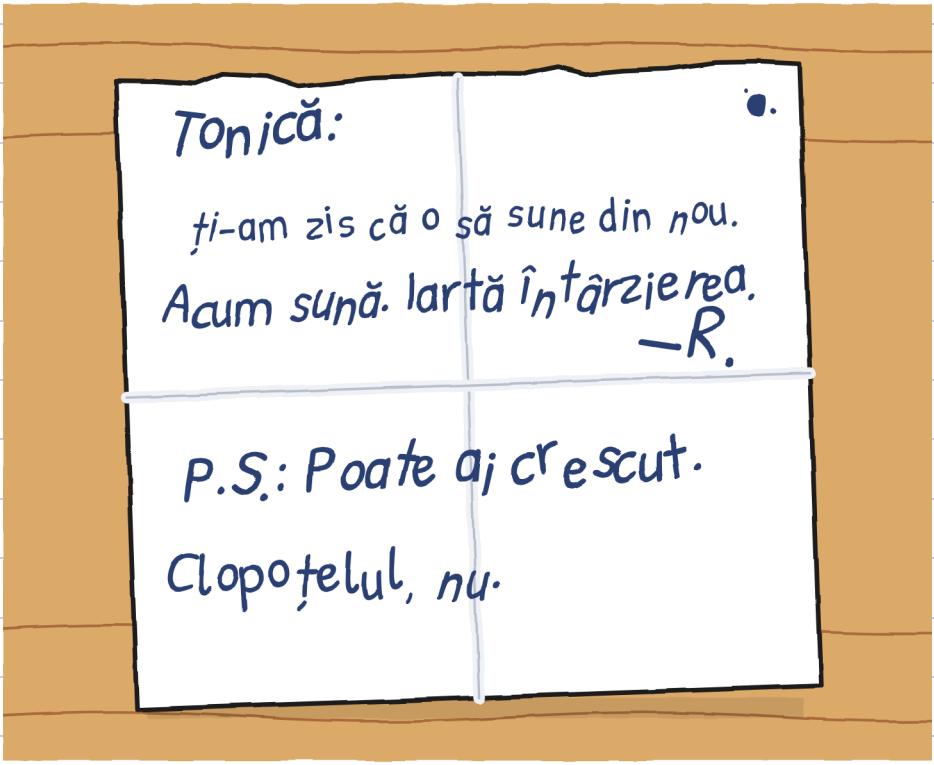

Toni l-a citit de două ori.
— Ce scris urât, a spus. Și a tăcut un timp îndelungat.

R. își ține cuvântul târziu. A spus Flora. N-a spus CÂT. —J.

Atunci Toni a pus bicicleta mică pe masă.

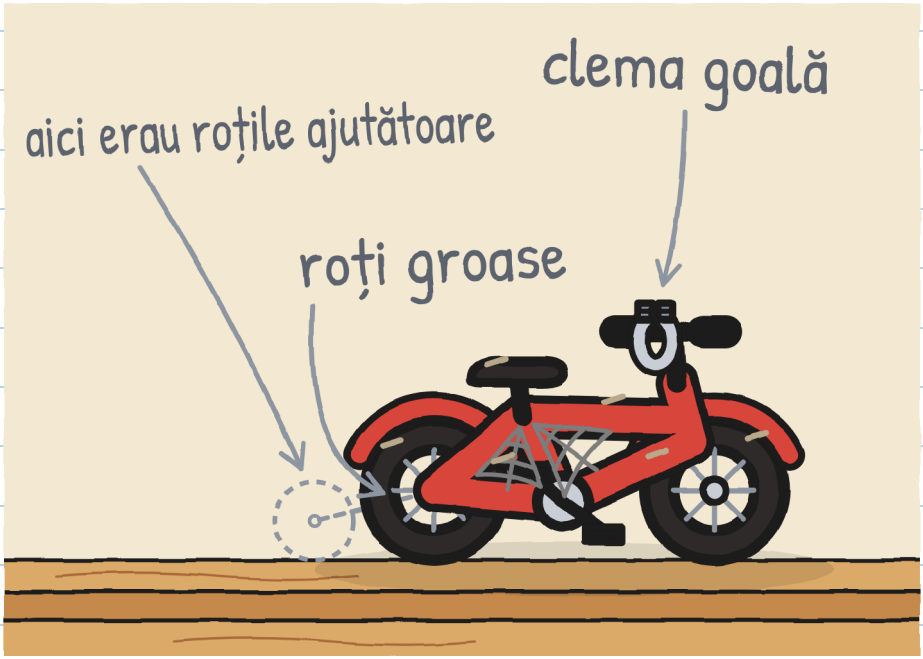

— Era a mea. Avea clopoțelul ăsta, prins cu clema. Într-o zi clopoțelul a încetat să sune: clac. Cineva a zis: „Dă-mi-l, Tonică. Ți-l repar și ți-l dau înapoi”.

— Cine? a întrebat Julita fără să vrea. Și-a acoperit gura.

— Nu-mi amintesc fața. Îmi amintesc clopoțelul. Și că am așteptat mult.

— Acasă îmi spun Tonică, a spus Toni. — La FULGER, Toni. Am scris pe fișa mea din prima zi.
— Ce are rău Tonică? am întrebat.
— Nimic. Până o spune Zoe. La FULGER poreclele nu se șterg. Uită-te la Bruno.

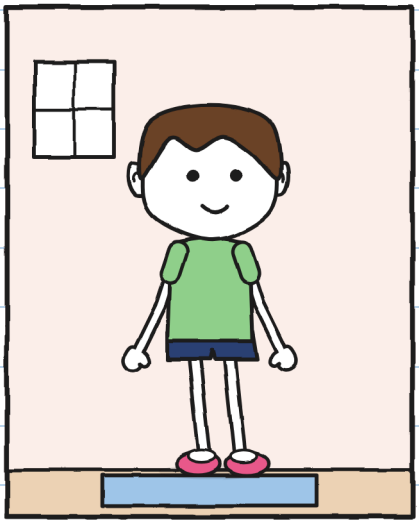

ACASĂ: Tonică

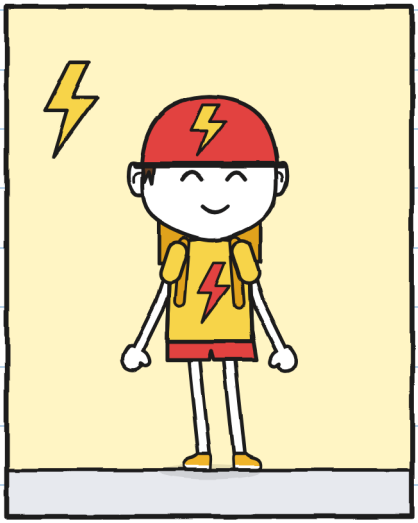

LA FULGER: Toni

— Bruno mi-a spus Tonică de șase ori de marți încoace, a adăugat Toni.
Julita s-a ghemuit în colțul ei.

— Mai încapi? a întrebat Julita. N-a putut să se abțină.
Mara a coborât bicicleta pe podea. Toni s-a așezat.

Încăpea. Cam așa.
Mara a scos un sunet, aproape un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

Roșometru: 0. Notez pentru că și asta contează. —J.

— Ai deja soneria FULGER pe bicicletă, am spus. — Nu trebuie să pui clopoțelul ăsta. Poți să-l păstrezi. Sau să-l lași să se întoarcă.
— Știu, a spus Toni. Dar s-a uitat la mine. Părea că aude asta pentru prima dată.

Julita a stat unsprezece minute tăcută, ascultând, cu carioca strânsă.

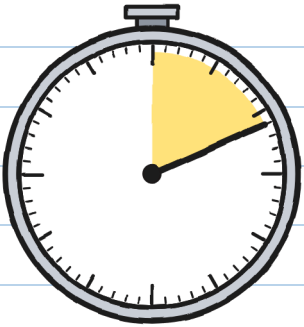

11 min

Unsprezece minute. Mi s-a amorțit limba. —J.

— Vreau s-o încerc singur, a spus Toni.
Am ieșit Mara, Julita și cu mine. Toni a închis camera din spate.

Ca să nu asculte, Julita a traversat magazinul, iar eu am desenat. Scaunul lui Toni are acum baldachin: un acoperiș de pânză. S-a auzit la fel.

Tilin.
Era același tilin de sâmbătă. Apoi, altul. Și apoi niciunul, multă vreme.

Toni a ieșit. Avea clopoțelul într-o mână și cutia sub braț.

— O iau până mâine. Nesemnată.

— În zori se întoarce, a spus Mara.

— Să se întoarcă. Vreau s-o am o noapte.

— Și dacă Toni lasă clopoțelul în afara cutiei? am întrebat.

— N-am încercat niciodată, a spus Mara. — Și n-am de gând să încerc la șapte dimineața.

Toni a băgat clopoțelul și biletul în cutie.

Până mâine mai sunt paisprezece ore. O să le număr. —J.

Vineri, strada mea a sunat din nou: tilin, tilin, tilin. Întoarcerea nr. 14.
Ce s-a întâmplat în noaptea dinainte n-am văzut. Mi-a povestit Toni:

— De data asta nr. 3 a dormit pe noptiera mea. Nu pe preș. În zori dădea în geam. I-am deschis fereastra.

I-a deschis fereastra unui pachet.
Ce politicos. —J.

Am desenat cele două biciclete ale lui Toni, împreună. Am adăugat clopoțelul la bicicleta de acum. Arată bine.
Julita a lipit un bilețel peste clopoțelul desenat.

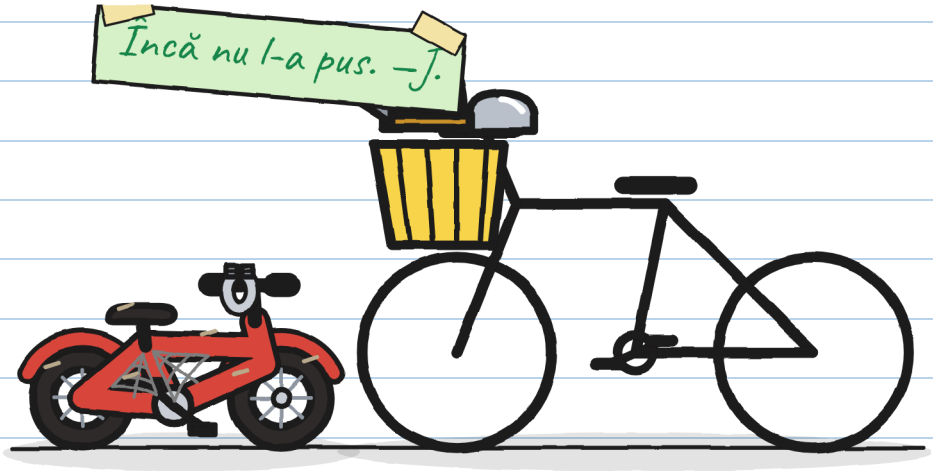

înainte acum

Avea dreptate. Mă enervează puțin.

CAPITOLUL 5

În privat

Vineri după-amiază nr. 3 era pe raftul lui. Avea paisprezece ștampile. Toni îl privea de departe, așezat în lada lui.

Julita pregătea ceva de două zile. Mi-a fost frică. Era o foaie cu două opțiuni.

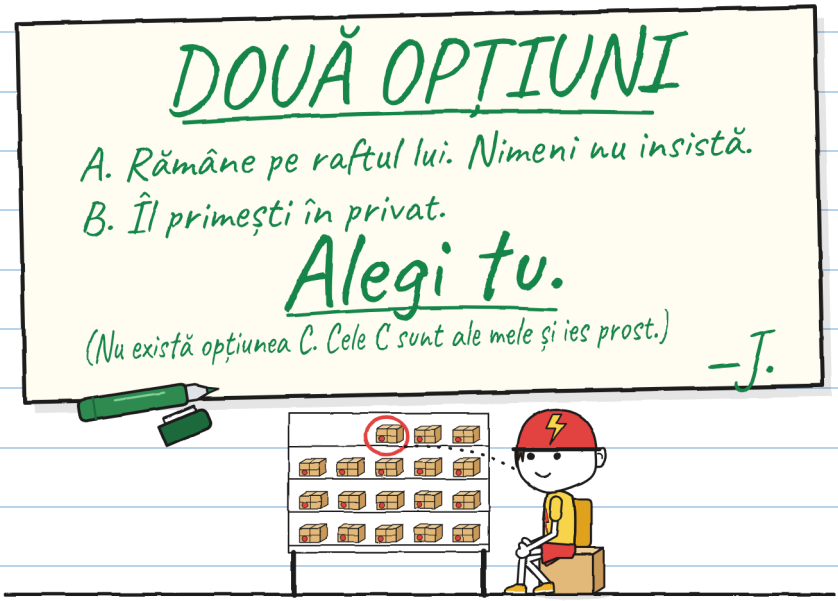

Toni a citit foaia. S-a uitat la Mara.

— Dacă semnez, cine știe?

— Eu. Și registrul meu: acolo notez livrările. Nu iese din sertar.

— Și FULGER?

— Nu-i spun. Un registru nu e un afiș.

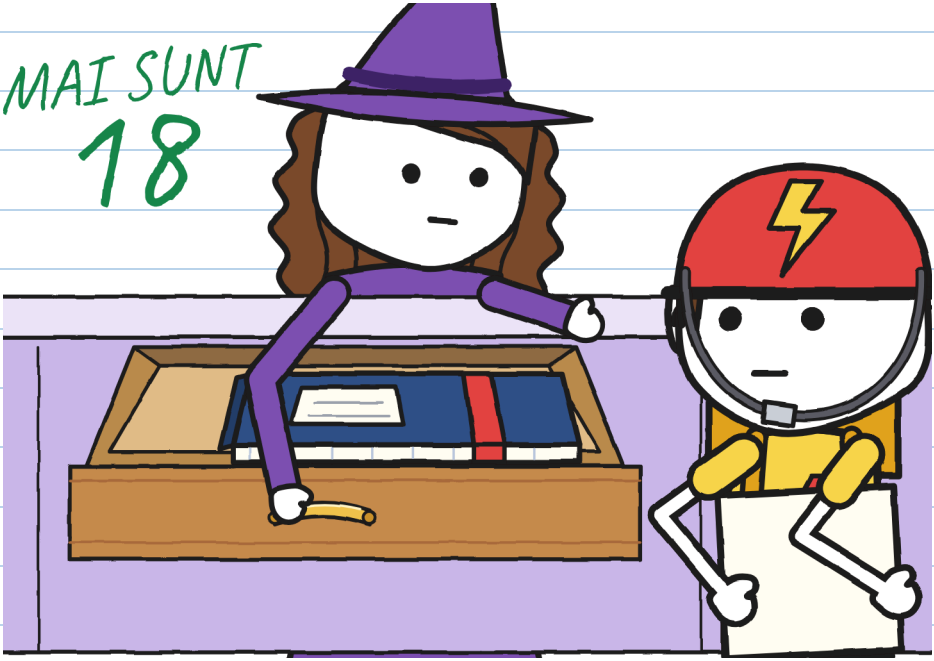

Afișul are numere. Numele rămân în sertar. —J.

Toni s-a ridicat din lada lui.

— Aleg B.

Julita n-a sărit. Am văzut-o cum nu sare.

— În camera din spate, a continuat Toni. — Cu voi doi.

— Și eu? a întrebat Julita.

— Tu vrei să mă vezi semnând mai mult decât oricine. Prefer să te am în față.

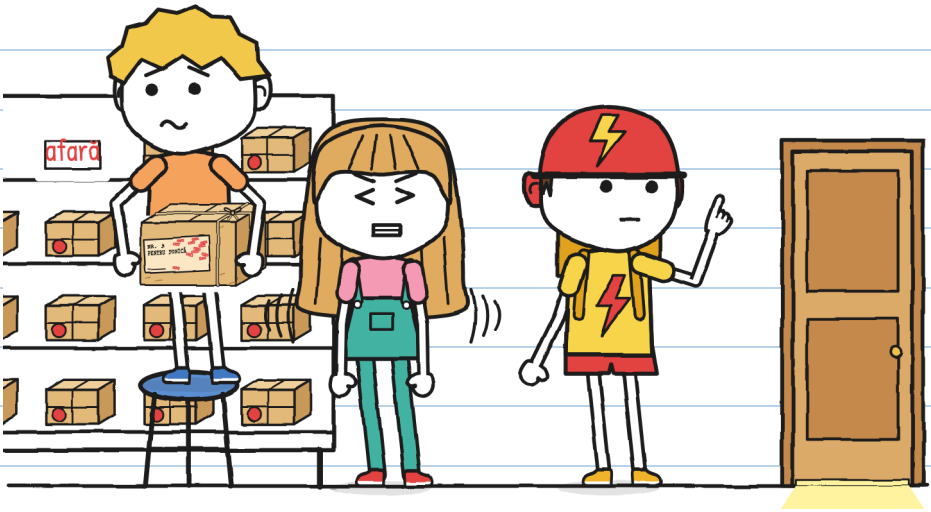

În camera din spate, Toni a scos din nou clopoțelul și biletul. Le-a privit încet, cu atenție.

— Înainte să semnez, mă uit la ce semnez, a spus, fără să se uite la nimeni.

Julita s-a făcut roz, ca tricoul ei.

Julita i-a dat lui Toni carioca ei verde. S-a așezat pe un sac din colț.

— Ce faci? am întrebat.

— Stau pe mâini. Ca să nu ajut.

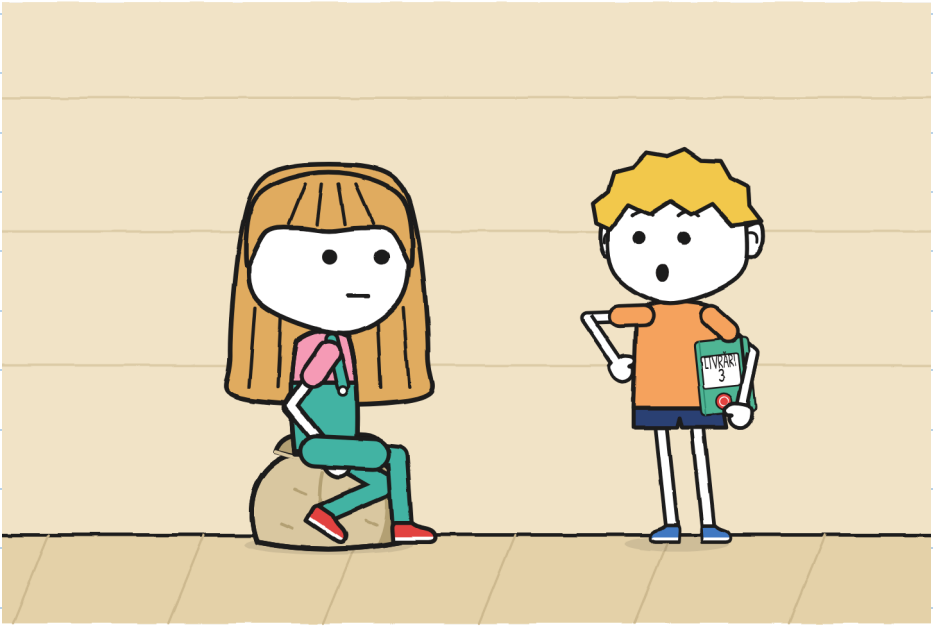

Am închis caietul și mi l-am pus sub braț.

Apoi a notat totul. —J.

Toni a desfăcut carioca și a semnat.

Eticheta spunea „Tonică”. Semnătura, „Toni”.
— Merge așa? a întrebat Toni. — Nu e același nume.
— Semnează cel care îl primește, a spus Mara. — Iar tu l-ai primit.

Mara a notat livrarea în registrul ei. Julita ținea deja taburetul albastru. L-a lăsat pe podea.

— Pot schimba afișul? l-a întrebat pe Toni, nu pe Mara.

Toni s-a uitat la afiș.

— Scrie doar un număr.

— Doar.

— Bine.

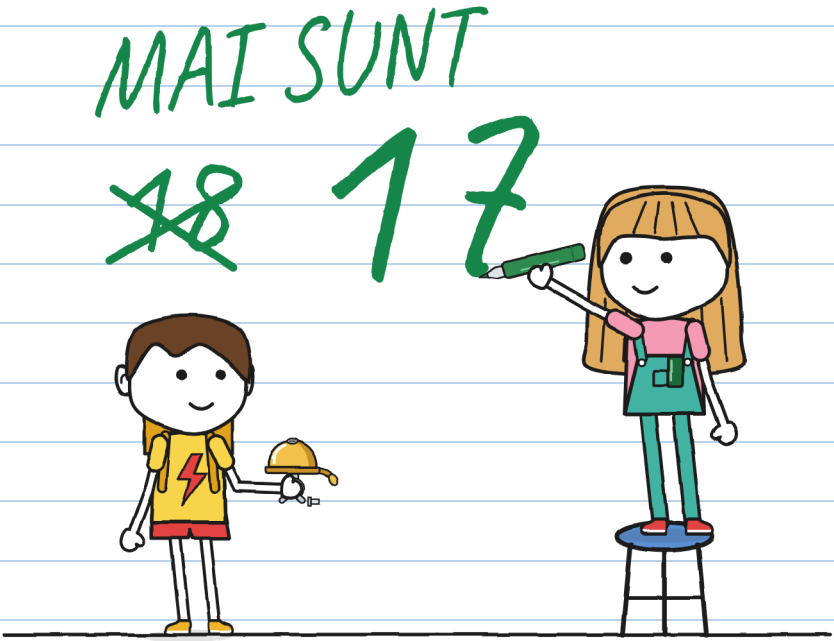

Am întrebat prima. Notează. —J.

Pe trotuar, Toni și-a sprijinit bicicleta de perete. A scos o șurubelniță din rucsac.

— Pui clopoțelul? am întrebat.

— Da.

— Și soneria FULGER?

— Aia e a lui FULGER. Ăsta e al meu.

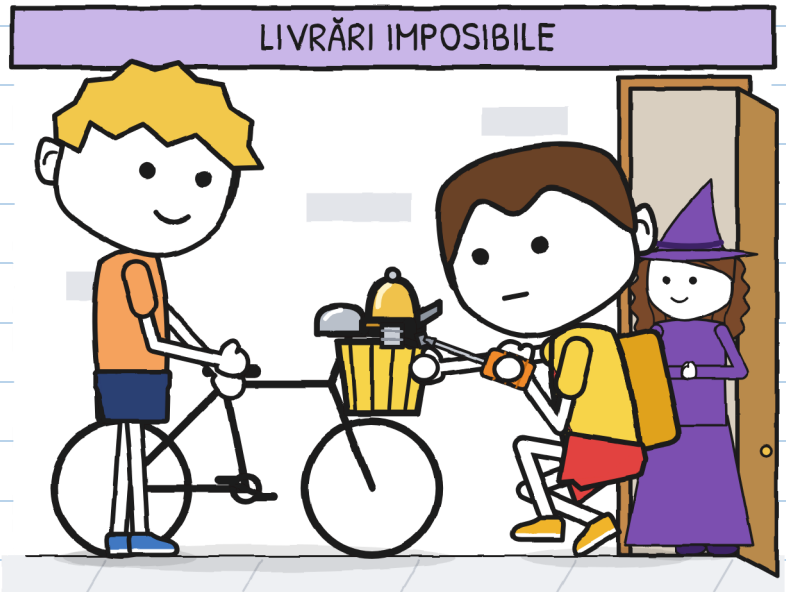

Toni l-a pus. Eu doar am ținut bicicleta. Și numai pentru că m-a rugat. Toni a atins ciocănelul cu un deget.

Tilin.

La cinci și zece a trecut FULGER. Bruno a frânat.

— Ce sună ăla?

— Un clopoțel.

— De unde a apărut?

— Era al meu.

— De când erai Tonică?

M-am uitat la Toni. Nimic roșu. Nici urechile.

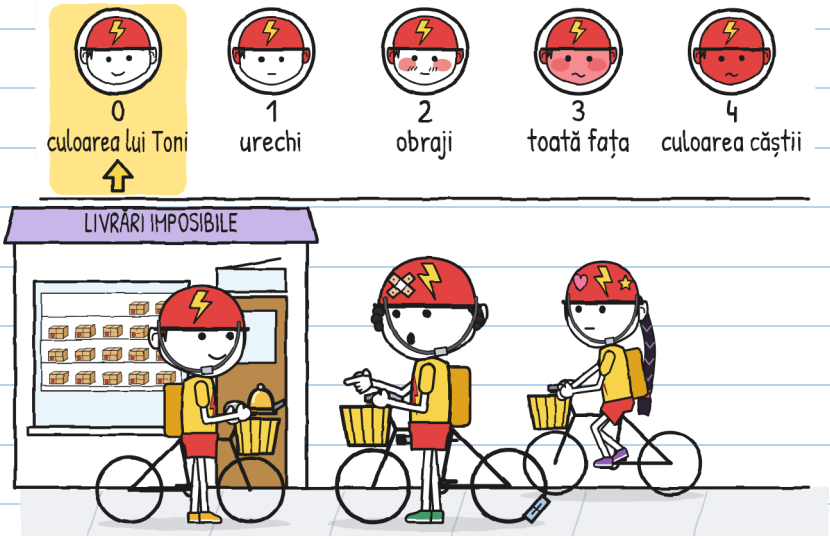

— De când mi se spunea așa. Acum mă cheamă Toni. Și pe tine cum te cheamă?

— Pa... a început Bruno și a tăcut. — Bruno.

— Păi asta, Bruno.

Bruno a ridicat capul. La FULGER nu-l mai chemase nimeni Bruno de doi ani.

Zoe a deschis gura.

Toni a atins ciocănelul. O dată.

Tilin.

Zoe a închis gura. S-a gândit.

— Sună bine, a spus. — Întârziem, Toni.

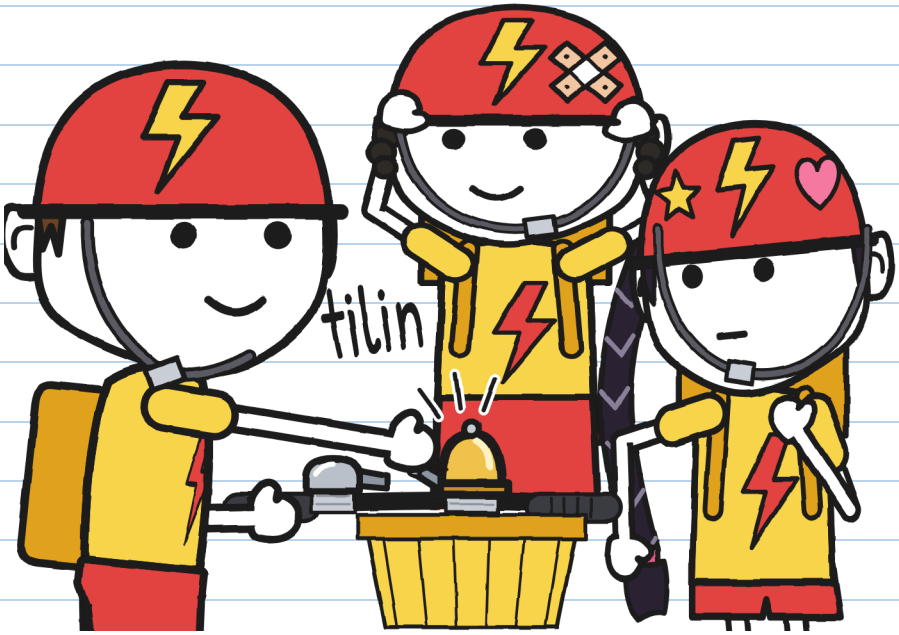

A spus „Toni”. Fără să adauge nimic. —J.

În noaptea aceea am lăsat din nou jaluzeaua ridicată.

— Iar păzești? a întrebat mama.

— Azi păzesc ca să nu se întâmple nimic.

— Asta o fac eu foarte bine. Dormi.

Am adormit cu carioca descapacită. Am perna verde. —J.

S-a făcut ziuă.

Nu s-a auzit nimic.

Nici un tilin, nici o fereastră, nici câinele de la 4.

E cea mai frumoasă tăcere pe care am auzit-o pe strada mea.

CAPITOLUL 6

Deocamdată

Sâmbătă la zece am desenat raftul. Șaptesprezece pachete. Trei goluri.

Mara a lipit eticheta în registrul ei, lângă celelalte două.

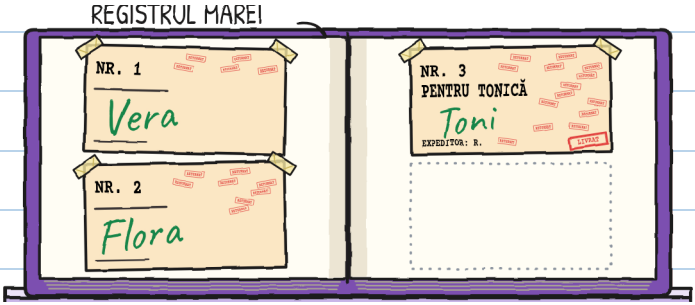

Un ou, niște semințe și un clopoțel. Toate trei au ajuns târziu. Toate trei au ajuns.

Al treilea l-a semnat Toni. De data asta doar i-am dat carioca. —J.

Toni s-a așezat în lada lui și s-a mișcat. De data asta n-a privit raftul.

— E scaunul tău „deocamdată”, a spus Mara.

— Deocamdată îmi ajunge, a spus Toni.

MAI SUNT
17

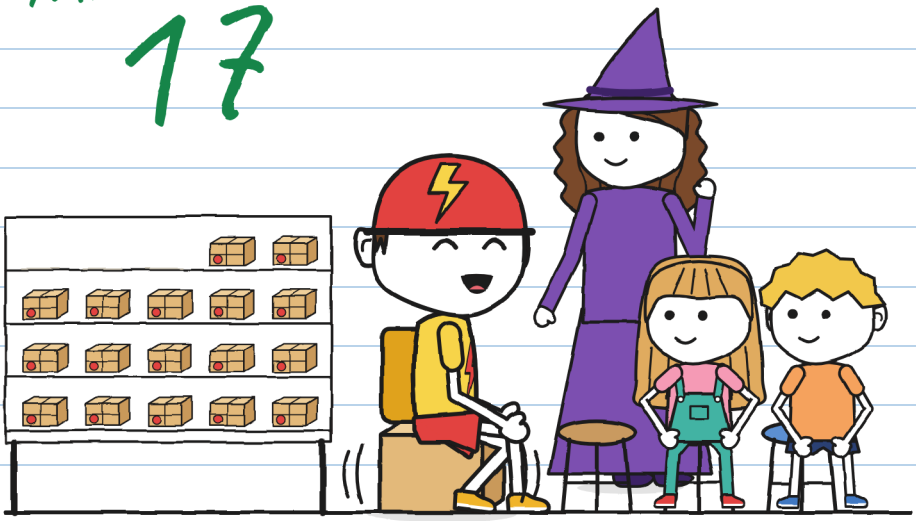

„Deocamdată” poate dura ani. Întreab-o pe nr. 3. —J.

I-am arătat lui Toni proiectul meu: desenul scaunului. Mi-a luat toată săptămâna.

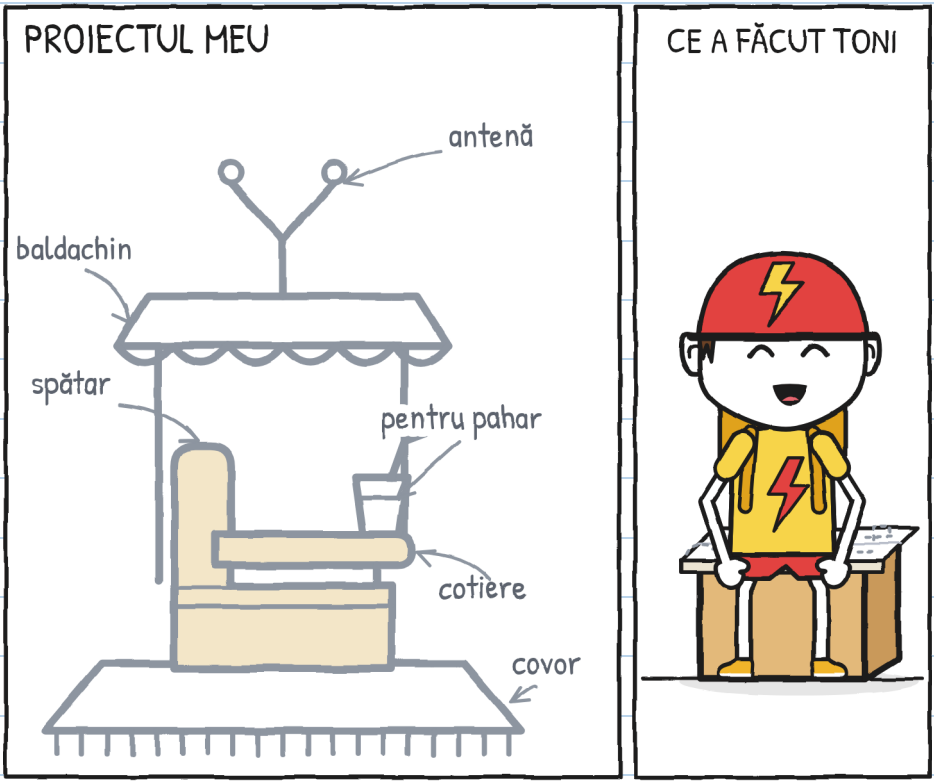

— Mi-l dai?

A împăturit desenul în patru. L-a pus pe ladă și s-a așezat.

Afară, clopoțelul era strâmb pe ghidon.
— Ți-l țin cât strângi, am spus.
— Pot singur.
A putut Toni. Eu mă uitam la șurub. Părea să aibă o sută de ture.

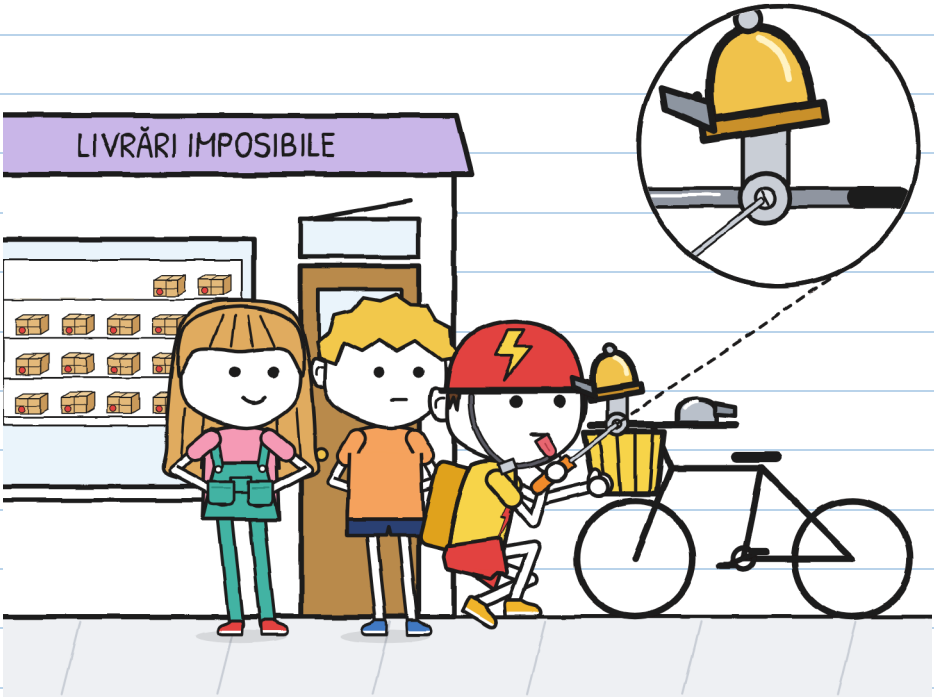

Julita a scos foaia cu autografe. Ferestruica era acoperită cu hârtie și multă bandă adezivă.

— E cea cu capcana, i-a spus Julita Marei, fără să aștepte întrebări. — Am reparat-o.
A pus foaia în fața lui Toni.
— Îmi dai un autograf? Pe bune. Fără nimic dedesubt.
Toni s-a uitat sub foaie. S-a uitat sub tejghea. A întors broscuța pe dos.
— Bine.

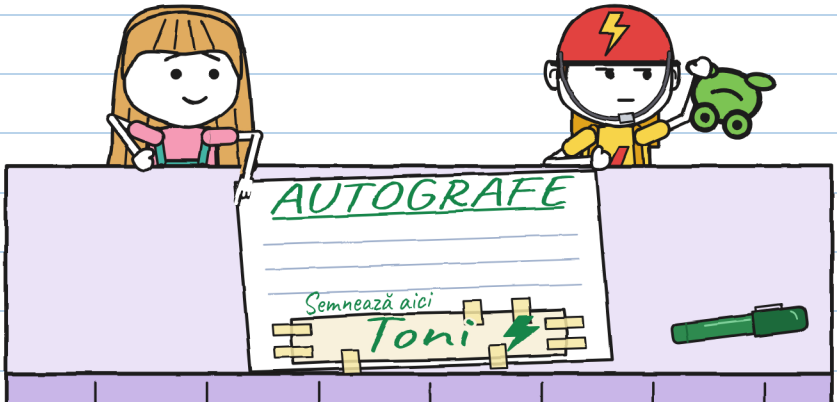

Merit asta. —J.

La prânz, Toni a plecat la o livrare. Un domn cu beretă traversa încet, cu bastonul lui.
Toni a frânat. A așteptat. A sunat clopoțelul o singură dată. Ca și cum ar fi zis: „Sunt aici”.
Tilin.

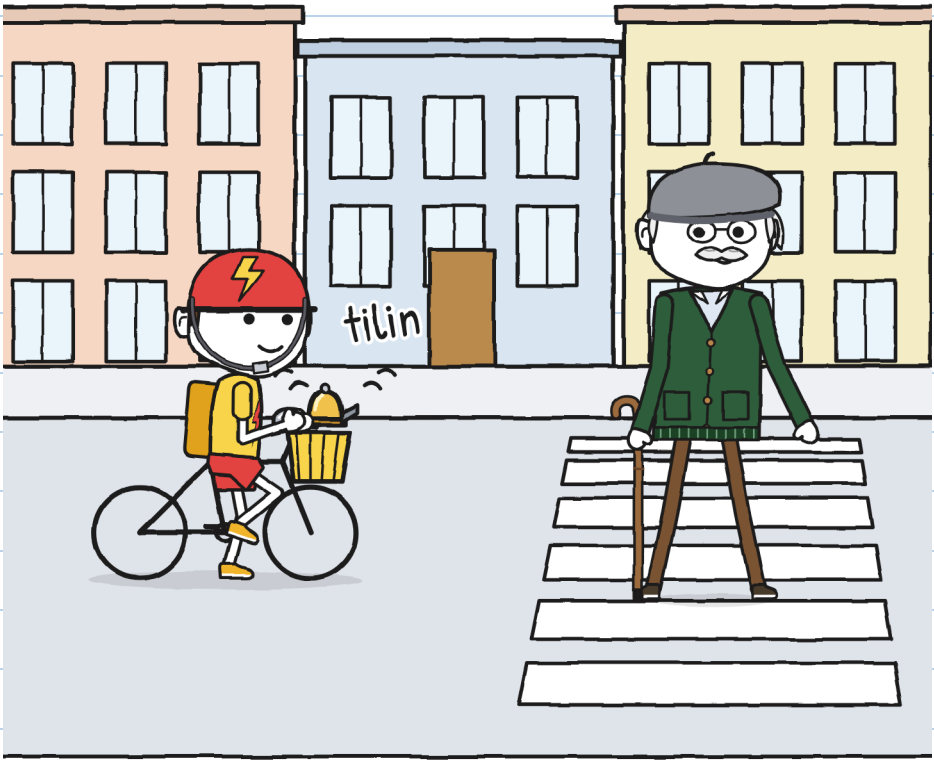

Domnul și-a ridicat bastonul în semn de salut și a mers mai departe încet.

— E domnul Antonio, a spus Mara. — Al doilea Tonică de pe lista mea.
— E nou clopoțelul? a întrebat domnul, ajuns pe trotuarul nostru.
— Vechi, a spus Toni. — Era al meu. De când mi se spunea Tonică.
— De șaizeci de ani nu-mi mai spune nimeni așa. Schimbăm? Tu, domnul Antonio; eu, Tonică.
Toni s-a gândit.
— Deocamdată, nu.

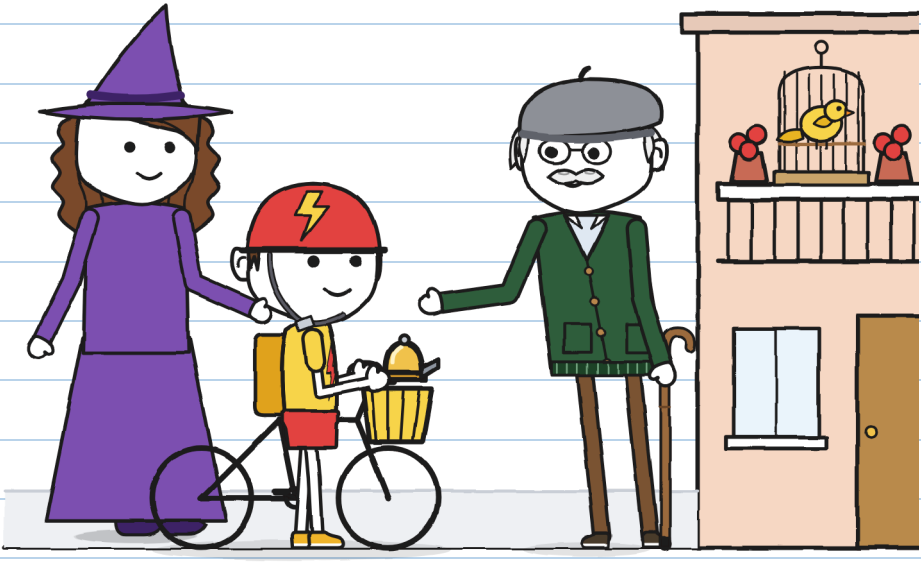

Am scos fișa lui R. Aveam deja șase indicii. Am adăugat două. Toni mi-a cerut pixul. A scris dedesubt, cu scrisul lui.

CE ȘTIM DESPRE R.

?

R.

1-6 (caietul 2)

7. Îl cunoștea pe Toni când avea bicicleta mică.

8. I-a promis un clopoțel care să sune. A durat ani.

DE REZOLVAT: îmi datorează o explicație.

— O să-i mulțumești? a întrebat Julita.
— Mulțumirea și reclamația. Amândouă. Încă nu știu cine e R.

La unu a intrat Vera. Ținea în brațe pe Fărâmiță și avea o crenguță în păr.
— Am nevoie de ajutor. Fărâmiță știe deja să zboare. Are nevoie de un loc sigur ca să coboare.
— A făcut o pauză. — Ieri a ales supa mea.

Fărâmiță s-a uitat la mine și a făcut fața mea de „n-am fost eu".

A ta, exactă. Cu un tăitei. —J.

— Ai nevoie de cineva rapid? a întrebat Toni din lada lui.

— Ca să mă ajuți trebuie să știi să aștepți, a spus Vera.

— Știu și eu. De săptămâna asta.

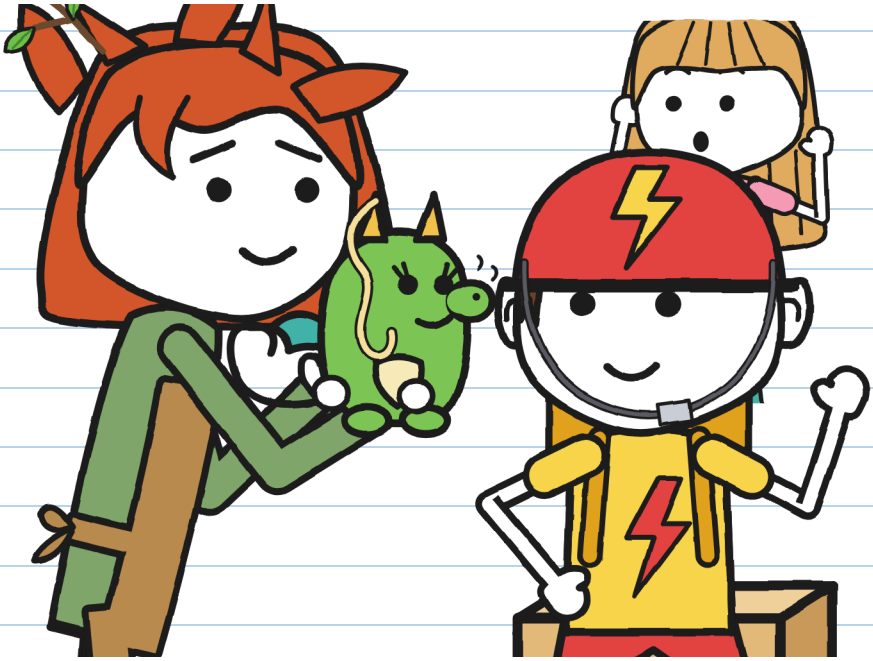

Și eu știu să aștept. Acum? —J.

LIVRAREA NR. 3. Cât a durat fiecare:

	FULGER: zece minute.
	R.: ani.
	Toni: șase zile.
	Julita, ascultând: unsprezece minute (record).

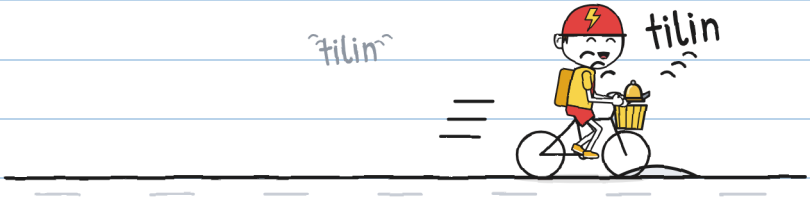

Toni a plecat să livreze. Pe stradă s-a auzit un tilin. Și altul.
De data asta clopoțelul îl suna el.

Eu încă sun singură. Învăț. –J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 4

(foarte curând)

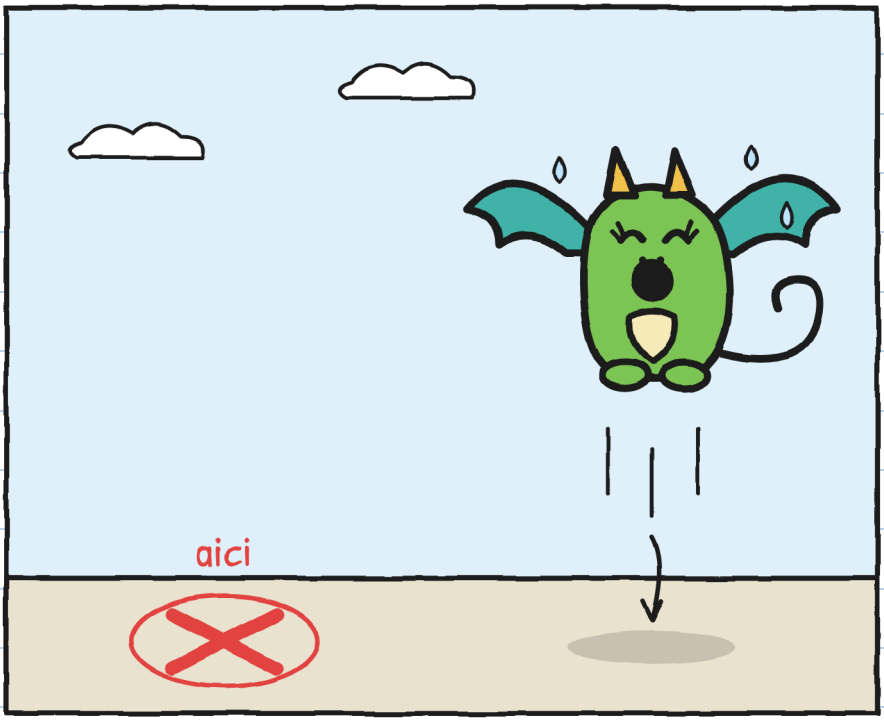

Unde aterizează o dragoniță care te copiază? –J.

CARTIERUL (versiunea 3)

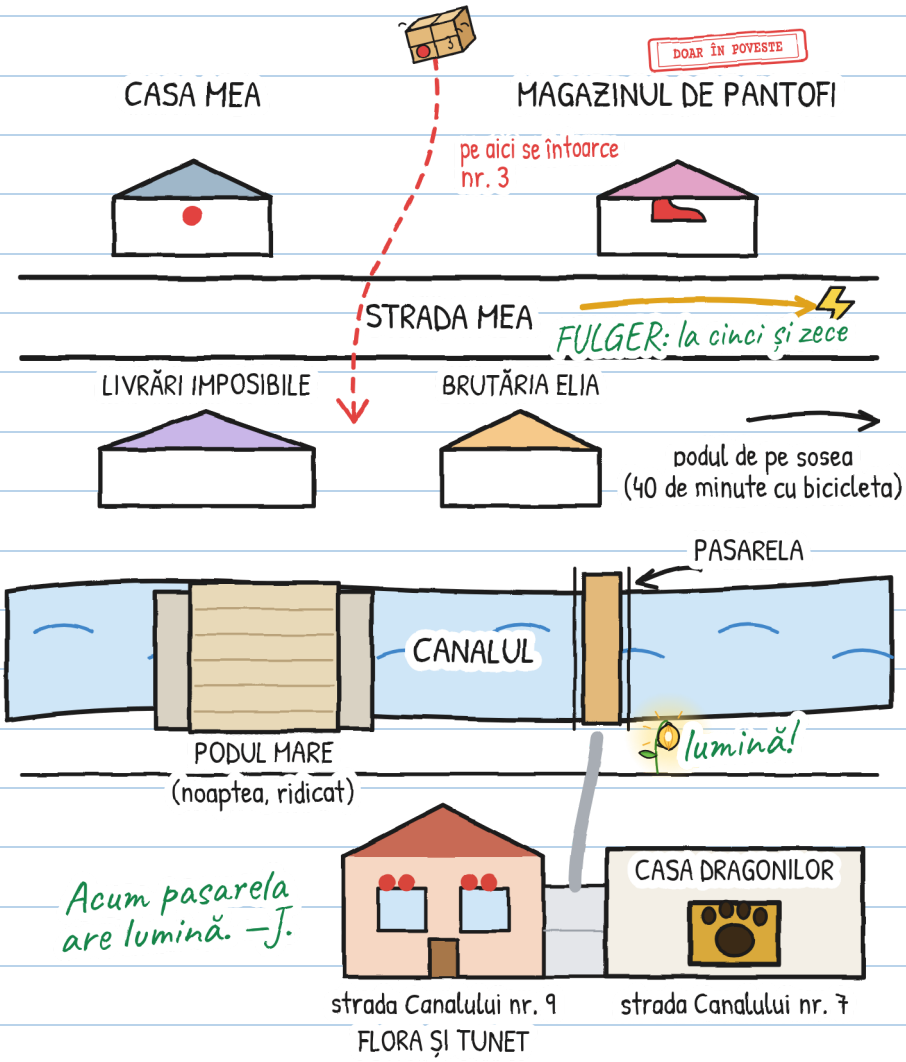

ȘI TU, CUM TE CHEMI?

Pe Toni îl chemau Tonică. Acum își alege el numele. Și tu?

Îmi place să-mi spună...

Mi se poate spune și...

Prefer să nu-mi spună...

Eu sunt Julita. „J." doar când semnez. –J.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Sunt șase mărimi, de la 3 la 16 ani, și peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L au aceleași pagini și aceleași desene. XL este un roman. Se schimbă doar felul în care e povestit.

MĂRIME XXS · PRE-A1
MARA ȘI TONI RÂD. VEZI BICICLETA ROȘIE?

MĂRIME XS · A1
Mara aproape a râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME S · A2
Mara a scos un sunet, aproape un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME M · B1
Mara a scos un sunet. Părea un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME L · B2
Mara a scos un sunet care la altcineva ar fi fost un râs. Toni a râs și el. Nu-l mai văzusem râzând din sâmbătă.

MĂRIME XL · B2-C1
Roman ilustrat · 13+

Nivelurile CECRL sunt orientative.

Fiecare în mărimea lui. Același tilin. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

BICICLETĂ ADEVĂRATĂ: CE SĂ FACI

1. Cască mereu, bine încheiată. Și când mergi „doar aici lângă”.
2. Să te vadă și să te audă: lumini, haine deschise la culoare și sonerie. Soneria avertizează; nu comandă.
3. Ambele mâini pe ghidon. Dacă ceva îți distrage atenția, oprește-te într-un loc sigur.
4. Trotuarul e al celor care merg pe jos: acolo, bicicleta de mână. Înainte să traversezi, oprește-te și uită-te.

Ștampila DOAR ÎN POVESTE arată ce se întâmplă în poveste și nu pe stradă.

ÎNAINTE DE PLECARE, VERIFICĂ-ȚI BICICLETA

